Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15. 9.

N:o 12. December.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

För julaftonen.

Wi fira i dag med hela kristenheten en födelsedag. För 1916 år sedan föddes i Betlehems lilla stad ett fattigt barn, som icke hade något eget hem och ingen annan säng, än krubban i det stall, där det föddes. Men himmelens änglar fröjdade sig wid dess födelse och ibland de fattiga på jorden blef det en stor glädje. Genom denna födelse skedde en wändpunkt i hela wärldshistorien, så att nästan alla folkslag på jorden, hwilka betyda något i mänsklighetens utweckling, räkna sina år ifrån denna födelse. Ty detta lilla barn war Israels konung och wärldens frälsare. I honom kom Guds enfödde Son, full af nåd och sanning, till denna willfarande och mörka wärld. Uti hans swaga händer war lagd den kraft, som skall lösa alla bojor på jorden, aftorka alla tårar och göra alla bedröfwade hjärtan glada. Han är Jesus, Frälsaren, Herren Kristus i Dawids stad.

„Eder är född frälsaren!" Detta är dagens stora budskap. Budskapet kom först till herdarne, men gäller allt folket, alla dem hwilka behöfwa frälsning. Gud sände icke sin gåfwa blott till några få, utan till alla; icke blott åt judarna, utan åt hela wärlden, på det att hwar och en som tror, icke skall förgås, utan få ewigt lif.

Jag är så glad öfwer, att ängeln sade „allt folket". Ty när budskapet gäller alla, då wågar jag tro, att det gäller äfwen mig. Jag behöfwer icke wänta ett nytt änglabudskap. Ordet en gång taladt gäller ännu i dag.

Ja — julbudskapet gäller än i dag och gäller just oss. Oss är född frälsaren, dig och mig! Ty wi behöfwa honom och wi få taga emot.

Eller behöfwer du icke Herren Jesus? Jag hoppas att du behöfwer. Jag wet att jag behöfwer honom. Jag behöfwer honom i dag och alla dagar.

Jag behöfde honom, när jag märkte att jag war en syndare. Jag hade gjort många ting, som Gud förbjudit, försummat mycket som Han befallt. Jag kände, att jag hade slitit mig ifrån honom. Mitt hjärta swed, det hade fått så många och stygga sår. Men hwar finna hjälp, hwar finna frälsning?

Jo, Jesus kom. Han tager syndare an. Han frälste mig, som war så ond och oren. Han renade mitt samwete med sitt blod; han förde mig, det wilsegångna barnet, till Gud.

Ja, jag behöfde honom. Jag wisste att jag icke war sådan, som jag borde wara. Jag wille tjäna Gud, men kunde icke. Synden hade slagit mig i bojor. Och jag kände, huru förfärligt tungt det är att wara såld under synden.

Då kom Jesus. Han frälste och löste bojorna, gjorde den fångne fri. Lofwadt ware hans namn!

Och jag behöfwer honom ännu. Jag är icke ännu sådan jag borde wara, den gamla människan reser sig ofta mäktig och stolt. Jag har så swårt att få honom korsfäst. Det går alls icke utan Jesus. Men han är frälsaren. Han hjälper mig till att öfwerwinna.

Och jag är ett swagt, willfarande får. Jag förstår så litet hwad Guds wilja är. Jag löper ofta, då jag borde wara stilla, och jag står ofta stilla, då jag borde löpa. Jag skulle aldrig hållas en dag på lifwets wäg, om jag icke hade en frälsare, som risar och lisar, manar och tröstar, ledsagar och bär.

Och så har jag så många fiender omkring mig. Ett rytande lejon går omkring mig, och söker bringa mig på fall. O huru nödigt jag behöfwer Frälsaren, som rycker mig ur hans snara och hot.

Och jag skall engång möta Gud. Jag kan ej möta Honom i hans härlighet, om jag icke har någon, som talar godt för mig, om Sonen ej tager sig an mig syndare och kläder mig i sin rättfärdighets mantel.

Ja — jag behöfwer Frälsaren i lifwet och i döden. Och därför är jag så glad öfwer, att i dag få ny förwissning om, att jag *har* honom *här och på Faderns högra hand.*

Men hwarför har jag talat i dag om mina behof? Därför att jag tror, att här finnas många, som delwis likna mig, som därför i sitt hjärta sucka: *jag behöfwer frälsning.* Och jag wille så gärna, att de alla förnumme i dag: *Dig är född Frälsaren.* Du får af och hos Jesus *allt* det du behöfwer.

Wi behöfwa ej gå till Betlehem. Han är icke mera där. Han är

wid Fadrens högra sida. All makt är honom gifwen. Men han är ännu densamme Frälsaren. Tro på Herren Jesus, så warder du frälst, d. ä. syndare, kom till Jesus, ställ dig för honom. Han skall sannerligen icke kasta ut dig.

Men ännu en sak. Budskapet gäller dig och mig, men icke endast oss. Den stora, wida wärlden behöfwer ock frälsning. Herdarne förkunnade så långt de kunde nå. Hwar och en frälst måste förkunna frälsning. Ej blott för husfolket, utan budskapet måste föras till den under syndens förbannelse suckande mänskligheten — till hednawärlden och äfwen till det förblindade Israel.

När Jesus blir en personlig frälsare, och allas frälsare, då skall på denna jord gå i fullbordan: Frid på jorden, Guds frid i Kristus Jesus!

M. T.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Gamle Rautanens hälsning.

(Ur ett priwat bref.)

„Hwar du än färdas och kommer i beröring med missionswänner, framför till dem alla en warm hälsning från gamle Rautanen. Låtom oss icke förtröttas i Herrens arbete såsom ej heller wår Frälsare tröttnar på att bära och leda oss. Måtte wår käre Frälsare alltid wara inför wåra ögon och i wårt hjärta. — Wi lefwa nu i en farlig sållningens tid. Men wår store öfwerstepräst beder för oss, att satan ej må förwandla oss till agnar, hwilka wädret bortdrifwer. O huru ljufligt det är att wara i Herrens hägn! Det är ingen nöd, då Herren är wår tillflykt.

Martti Rautanen.

Jordbäfning.

Wårt missionsfälts föreståndare Martti Rautanen skrifwer, att i Ondonga natten mot d. 16 augusti förmärkts en jordbäfning. „Strax efter det wi gått till hwila, något öfwer kl. tio, hördes ett ljud som af en kommande auto och därefter kändes en skakning. Det war en jordbäfning. Under hela min wistelse i Ambolandet har något sådant ej förr inträffat. Kalle (Björklund) och Ewa (hans hustru) skyndade ut när taket knakade. Så hade äfwen regeringens embetsmän gjort i Ondangua, och de infödda. Det förefaller som om jordbäfningen gått i riktning från norr till söder Huru må det warit i det bergiga

Hererolandet? Barometern stod dessförinnan mycket lågt och står så fortfarande. Få se om det är slut med detta, eller om det ännu skall upprepas! Infödingarna säga att det är „osipue", d. w. s. ett dåligt tecken. De kristna åter säga: „häraf se wi huru sant det är, som säges i bibeln, där står det ju, att slutet skall föregås af krig och jordbäfningar."

Wårt seminarium.

Wid seminariets direktionssammanträde d. 6 sistlidne september beslöts, att en ny kurs skulle widtaga. 8 inträdessökande godkändes. Dessutom har en godkänts, som efteråt sökt inträde.

Ett missionsfält som blifwit öde.

(K. C.)

Wåra missionärer meddela i priwata bref underrättelsen om att den sista missionären i Uukuanjama nödgats aflägsna sig därifrån. I Uukuanjama arbetade Barmen Missionssällskapet. I sinom tid planerade äfwen wåra bröder i Afrika upptagandet af nyssnämnda arbetsfält. År 1871 företog Tolonen en resa till Uukuanjama för att inhämta upplysningar om förhållandena därstädes och år 1872 war han åter där, denna gång i sällskap med Malmström, utan att dock lyckas grundlägga en missionsstation därstädes. Något senare påbegynte Barmen Missionssällskapets utsände arbetet därstädes. Jordmånen för deras arbete har warit hård. Nu har deras tålmodiga arbete åtminstone tillswidare blifwit afbrutet. På samma gång wi äro bedröfwade öfwer att Herrens arbete sålunda lider afbräck, känna wi djup tacksamhet emot Herren öfwer att arbetet på wårt eget missionsfält fått obehindradt fortgå.

Äro dörrarna äfwen annorstädes tillslutna?

(K. C.)

Betecknande för nutida förhållanden är att samtidigt framkommit twå bref af broder Alho, det ena dateradt i juli 1914 och det andra i augusti innewarande år. Det förra hade efter många irrfärder ändtligen återsändts till afsändaren. Sedan har detsamma fått göra sällskap med ett annat bref, som hade bättre lycka med sig på färden, och båda hafwa de nu slutligen framkommit.

Dessa båda bref gifwa oss olika bilder. I det förra läsa wi: „Med glada förhoppningar hafwa wi påbörjat wårt skolarbete, 16 elewer besöka dopskolan. Det är rörande att se någras ifwer och uppriktighet. — — Det har warit för oss här i Uukualuuri en fröjd, att den förtryckta stammen i Uukolonkari nu får en lärare. Med stor ifwer samlar man därbyggnadsmateriol. Det är wac-

kert, att de infödda själfwa sålunda deltaga i arbetet för Guds rike.”

Sådana woro förhoppningarna och fröjderna år 1914.

Annorlunda är innehållet i brefwet, som skrifwits detta år.

„I det där gamla brefwet är det fråga om stammen i Uukolonkari. Där stå ännu 12,000 tegel under halmtak och wänta på att blifwa anwända till kyrkobyggnaden. Men stora skaror af folket dukade under för hungern. Knappt finnas mera 50 bebodda gårdar på hela stammens område. Såsom jag förut omtalat i mina bref rådde där en stor torka, så att människor dogo af törst. Watten stod att få endast långt inne i skogen. Äfwen Abraham måste öfwergifwa sin förra bostad och flytta till skogsbrynet. Hans eget husfolk utgör för närwarande de enda åhörarena.

Dessa 12,000 tegel under halmtaket tala på ett rörande sätt om folkets wäntan och intresse. Där stå de allt ännu sedan dödens härjningar gått öfwer folket och dess sinnesstämning är betryckt. Måtte de blott ej wara tecken på dörrar som en gång warit öppna men redan tillslutits.

Till bönemöte i pröfningens stund.

Om förhållandena i Uukualuuri skrifwer broder Alho: Ännu wid början af förlidet år såg allt förhoppningsfullt ut. Åhörarenas antal steg ungefär till ett hundra. Skolorna öppnades i april och elewantalet steg till 90. Men hungern åstadkom störingar och mot slutet af terminen woro endast några uttröttade, förslöade elewer kwar. 7 kristna swulto ihjäl, 45 hade begifwit sig till Ondonga. Af 17 kristna familjer woro 7 kwar. Smärtsamt kändes det att ständigt höra en bultning på dörren utan att dock förmå gifwa någon nämnwärd hjälp. Orowäckande woro utsigterna wid början af regnperioden. Torka och mask hotade åter att förstöra allt. Slutligen lyckades det för mig att förmå konungen att uppmana människorna att infinna sig till en andaktsstund. Närmare hundra hedningar, för det mesta åldringar, åtlydde uppmaningen. Wi uppmanade människorna att på allwar omwända sig till lefwande Gud för att få hjälp. Wi bådo att Herren skulle gifwa äfwen oss regn. Efter ett par weckor föll också ett rikligt regn. Äfwen mången hedning erkände att det kom från Gud. Sedan yppade sig mask i så stor mängd, att man hade skäl befara att de skulle ödelägga allt. Nu samlades wi ännu talrikare, än förra gången, för att anropa Gud i wår nöd. Inom kort afwände Gud äfwen denna fara. Ack, att Herren finge klargöra för dessa människor nödwändigheten af själens frälsning! Måtte Herren göra dessa människor angelägna om sin själs frälsning!

Nytt lif.

Wid bedömandet af det allmänna tillståndet förefaller det nästan som om sinnet hos befolkningen i stammarna westerut genom pröfningarna hårdnat. Inom dessa stammar har kristendomen ej ännu hunnit slå tillräckligt djupa rötter. Det är således ej underligt, att de små församlingarna genom hungersnöd och bortflyttningar blifwit ännu mindre. Broder Wäänänen t. ex. skrifwer, att gudstjänsterna i Ongandjera besökas af i medeltal 20—30 personer, mot 60 tidigare. Af skolarbetet blir ej heller stort någonting. Den ihopsmultna församlingens andliga lif är äfwen förkrympt. Broder Petäjä skrifwer, att man hör hedningarna, naturligt nog, smäda Gud, men att det äfwen hos de kristna förmärkes bitterhet mot Gud med anledning af hungersnöden. Det är självklart, att det äfwen i Ondonga gått i samma riktning. Men att kristendomen där slagit djupare rötter wittnar utan twifwel de tecken till åter uppspirande lif, hwilka där redan äro synliga. Broder Petäjä skrifwer från Osigambo: Wid nattwardsuppteckningen här före pingst bekände somliga öppet sitt fall och lofwade med Guds hjälp uppstå samt strida mot synden. Och under pingsthögtiden, efter gudstjänsten, före firandet af Herrens Nattward, kom en gammal man gråtande och darrande för att omtala sitt fall, önskande att bekänna det inför församlingen. Wi fröjdade oss och tackade Gud för denne ende, som Guds ande fått uppwäcka, såsom swar på wåra swaga böner. Flera ångerfulla bekännelser ha äfwen därefter förekommit. Det är uppmuntrande att se, att äfwen många hedningar begynt gå och höra Guds ord. Under pingsten war det i kyrkan 327 åhörare.

Rautanen skrifwer: „Efter ett års uppehåll hade wi åter nattwardsgång senaste söndag. 406 personer deltogo. Uppteckningen af nattwardsgästerna tog en tid af fem dagar (hwarje nattwardsgäst har ett enskildt samtal), ehuru br. Björklund och jag hjälptes åt därmed.

Det ser ut som om det hölle på att bli nytt lif i församlingen i Ondonga efter den tid af trångmål och nöd, som warit. Gifwe Herren, att församlingarna där, efter all nöd de fått gå igenom, komme djupare ner wid korsets fot och där finge erfara kraft till rening, Andens förnyelse.

Lefnadsomkostnaderna.

(K. C.)

Ökade lefnadsomkostnader har den närwarande tiden naturligtwis gifwit anledning till äfwen i Ambolandet. En säck mjöl kostar 110 Rmk.

Med förswagade krafter arbeta våra utsända för närwarande. De flesta af dem äro i saknad af rekreation. Den gamle Rautanen skrifwer likwäl att han ej känner, att de 70 åren synnerligen tynga honom. Infödingarna mena, att Makambele (det är hans benämning ibland dem) förändras. Ibland är han gammal — ibland däremot ung. — Mycken wederkwickelse föra brefwen och underrättelserna från hemlandet med sig. Alho skrifwer: „Wi ha erhållit „Lähetyssanomat" och tyckte att wi genom dem fingo erfara en särskild wälsignelse, nu då wi så länge warit skiljda från hemlandet. Det nedtyngda sinnet fick nytt hopp, nytt lif." —

Af hjärtat tacka wi Gud att friska arbetskrafter nu kunna utsändas till Ambolandet. Deras ankomst kommer att bringa dem därute glädje och nytt mod på samma gång den erbjuder de uttröttade tillfälle till hwila.

Wi inneslута dessa våra utsända liksom öfriga missionsarbetare i Ambolandet i missionswännernas förböner, att Herren särskildt må bewara de på resa warande för de många farorna samt förhjälpa dem lyckligt fram till målet för deras färd.

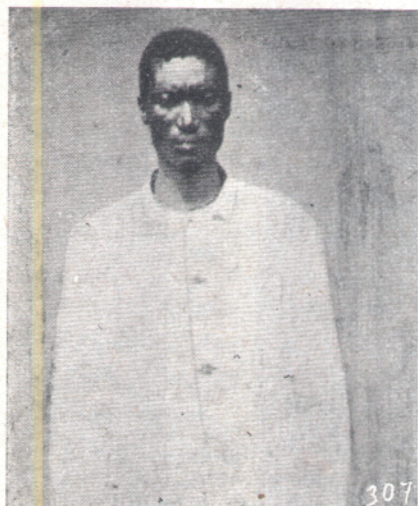
Gustaf j'Jisoko.

Enligt erhållna underrättelser från Afrika har Gustaf j'Jisoko aflidit till följd af en magsjukdom i Hererolandet, dit han flytt ifrån Ondonga undan hungern. Emedan både hans namn och arbete äro för missionswännerna bekanta nedskrifwa wi här om den aflidne några minnesord.

Shigueza sh'Jisoko föddes ungefär 1861 i Oniiha trakten i Ondonga. Som liten gosse hade han af en hednakwinna hört talas om att det i Omandongo talades „Guds ord". Denna underrättelse wäckte den liflige Shiguezas nyfikenhet. Han försökte som 13 årig komma i tjänst hos missionären för att lära känna detta „ord". Men missionären war ej då i tillfälle att taga honom till sig. Sh. tog då tjänst som wallherde hos en hwit köpman, i tanke att han hos honom skulle få lära „Guds ord". Han hade den tiden en ideell föreställning om de hwita:" hwit som hwit", de känna alla Guds ord". Men det blef för Sh. en beswikelse. En gång bewistade han en gudstjänst på Olukonda på hereroſpråket, men förstod däraf ingenting. Sedan begaf han sig i sällskap med några köpmän till Hererolandet, der han blef wallherde hos aflidne br. Piirainen. Denne husbonde talade, trots att han war köpman, om aftnarna med hednagossen „Guds ord", och berättade för honom de första bibliska berättelserna. Sh. besökte äfwen gudstjänsterna och andaktstunderna på hereroſpråket. Nya

tankar och föreställningar fick nu insteg hos ynglingen.

Någon tid därefter återwände han till Ondonga, besökte flitigt skolan, lärde att läsa samt fick begrepp om kristendomen. Han hoppades så blifwa döpt, men den tiden fick man i Ondonga ännu ej döpa någon, därför begaf han sig tillsamman med tre kamrater åter till „utlandet", till Hererolandet, där de undfingo dopet. I dopet

(K. C.)

antog han namnet Gustaf. Han återwände strax därefter till hemorten, där han på grund af att han blifwit kristen, blef föremål för bewakning, men hwarken honom eller hans kamrater skedde något widare ondt. Guds ord hade äfwen i Ondonga redan blifwit en makt.

Gustaf började nu att werka som barnalärare i Ondonga, war äfwen någon tid i Hererolandet, och följde till och med en af wåra missionärers familjer till Kapstaden, där han lärde sig något holländska. Han ingick sedan äktenskap med en halfwit kwinna Josefina Todd och hade flera barn.

1893 lärde jag känna honom. Han hade då sin werksamhet på Onamoji bistation hörande till Oniipa. Nehale gillade till en början hans arbete, men blef senare afwogt stämd gentemot honom, hwilket gjorde, att den omtålige Gustaf drog sig öfwer till Kambondes område, där han norrom Oniipa i Ojuwu, plöjde sig en åker inne i en dyster skog och byggde sig ett hus af tegel samt en kyrka, likaledes af tegel. Här fortsatte han med ifwer sitt arbete som lärare. Flera tiotal af dem, som i Gustafs skola erhållit de första grunderna har äfwen jag fått döpa. Ett brinnande intresse för arbetet för Herren hade han när wi arbetade tillsamman. Han är den första Ondongabo som byggt upp åt sig 3 tegelhus och fått lemna dem att åter förfalla. Äfwen under swåra förhållanden hade han glädje af sitt skolarbete. Han hade ett lifligt lynne, war känslig och äfwen företagsam, hwilket äfwen hela hans werksamhet bewisar. En wacker egenskap hos honom war hans ödmjukhet, stilla tog han emot både råd och förmaningar. Hans uppträdande som lärare war enkelt och därför hade hans arbete äfwen framgång. Många år hade Gustaf i medeltal 80 elewer.

Gustaf behöfde ständig ledning, råd och tillochmed förebråelser. Flera år efter det jag lemnat orten skref han äfwen till mig bref, där samma intresse som förut kom till synes. Sedan hörde jag att han för någon tid råkat på afwägar och dragit sig längre bort från stationen, men äfwen där fortsatte han sitt kärtwordna ar-

bete tills han igen återwände till missionärens närhet för att wara hans närmaste medhjälpare.

I 35 års tid har denne neger deltagit uti att i Owambolandet uppbygga Kristi församling. Hans arbete har ej warit fåfäng bestyrsamhet. Af de första ewangelisterna har han warit en af missionärens bästa medhjälpare och därför lefwer minnet af honom åtminstone hos dem, som warit med om att leda honom och hans arbete på Herrens wäg, Hans, som sagt: „Hwar och en åt hwilken mycket har blifwit gifwet, af honom skall mycket warda utkräfdt, och den åt hwilken man har anförtrott mycket af honom skall man fordra mera.''

På flykt undan hungerdöden, i det främmande landet, där han emottagit sina första intryck af kristendomen och där han blifwit döpt har Gustaf j'Isoko nu fått sluta sina dagar. Wi hoppas, att Gud af nåd må förunna honom att wara med ibland den skara, där äfwen de ringaste bland lärare skola lysa såsom stjärnor i deras Faders rike.

Alb. Sawola.

Från wårt missionsfält i Kina.

Mycket knapphändiga underrättelser ha wi erhållit denna gång. Orsaken därtill är måhända den, att wåra utsända efter ankomsten från Kuling haft mera arbete och omsorger än wanligt.

Lefnadsomkostnaderna

ha stigit oerhördt äfwen i Kina. Wåra utsända ha således i detta afseende att kämpa med samma swårigheter där som wi här.

Hotad af förstöring.

Broder Auno berättar, att Yungshuen missionsstation senaste sommar hotades af förstöring. Medan de upproriska ännu innehade staden och regeringens trupper begynte anlända till trakten, gick en man som wille ställa till oreda och meddelade röfwarhöfdingen Tien, att de senare kommit dit på kallelse af br Auno, som själf denna tid redan afrest till Kuling. Röfwarhöfdingen anställde en grundlig undersökning. Stationen sköttes under sommaren af Aunos språklärare Pau, som försökte göra sitt bästa att försäkra det Auno war oskyldig. Men röfwarhöfdingen trodde det ej. Först när Pau wisade honom de förhållningsregler, som gifwits åt de kinesiska missionsarbetarna och där de uttryckligt förbjudas att blanda sig i politiska saker blef han öfwertygad. Med prygel fick den lögnaktiga meddelaren umgälla sin ondska. Mannen bad br Auno mycket, att han wille tala godt för honom, att honom ej skulle hända någonting wärre.

Auno anser att stationen ha-

de blifwit förstörd, om ej dessa papper funnits, som öfwertygade anföraren om hans oskuld. Han skulle sedermera måhända aldrig mera blifwit i tillfälle att arbeta i Yungshuen. Samma tid hade br. Auno känt sig särskildt manad att bedja för Yungshuen och med glädje ser han i sakens lyckliga utgång en frukt af bönhörelse.

Broder Auno längtar mycket, trots sin swaga hälsa, tillbaka till arbetet i Yungshuen. Läkaren har ej utryckligt förbjudit honom att åter upptaga arbetet. Den nämnde broderns tanke är, att Herrens tid nu är inne för bergstrakten, där äfwen Yungshuen är beläget. Därför brinner han af längtan att komma dit.

Seminariikurser.

I Tsingshi har detta år hållits seminariikurser. Till dem har emottagits endast fem elewer. Flera sökande hade nog anmält sig, men det har ansetts lända saken till gagn, att endast antaga sådana, som med hänsyn till deras tidigare skolbildning befinna sig ungefär på samma plan. Deltagarne ha alla genomgått Tsinglan skolan. Under wårterminen måste en likwäl relegeras på grund af sedlig förwillelse. Programmet upptager 8 timmar kinesiska och kinesisk historia i weckan, 8 timmar pedagogik och psykologi samt 12 timmar praktiska öfningar. Som lärare i de kinesiska ämnena har warit anställd en framstående kinesisk lärd. Broder Korhonen har haft underwisningen i pedagogik och psykologi om hand, och undertecknad har ledt de praktiska öfningarna. Meningen är att af de nämnda elewerna utbilda lärare för högre elementarläroverk.

Nuwarande förhållanden i Kina.

Efter presidenten Juanshi-kais död ha förhållandena i Kina småningom lugnat sig. På somliga orter ha under sommarens lopp wisserligen förekommit mindre strider, men rewolutionen lade sig dock så godt som genast. Kwarlefwor af de stridande skarorna, hwilka uppehållit sig som röfware, särskildt i bergsbygderna, ha utgjort en werklig landsplåga. Det har warit den naturliga följden, emedan röfwandet och ej någon politisk ståndpunkt warit drifkraften till det hela. Trafik och handel komma småningom igen i gång. Man kan åter resa, och lifwet börjar återta sitt förra utseende. Lefnadsomkostnaderna ha likwäl märkbart stigit.

K. A. S.

Afskedstal till utgående missionärer.

Ebr. 13: 20, 21.

De upplästa werserna utgöra så att säga: Kärlekens slutord till Ebreerna. Aposteln hade med innerliga förmaningar wändt deras blickar till den store och trogne öfwersteprästen, som med sitt eget blod ingått i helgedomen och wunnit en ewig förlossning. Han wet, att de äro på den rätta wägen, att Gud uti dem begynt sitt goda werk. Men han wet ock, att de ännu icke äro wid målet, de ha ännu icke fullbordat sin uppgift, utan behöfwa fullkomnas uti allt godt werk. Därför öfwerlämnar han dem nu, när han måste sluta sitt bref, i trogen bön uti Fridens Guds och den store Herdens, wår Herres Jesu Kristi wård.

Och så wilja wi ock göra i kwäll. Wåra kära wänner skola nu lämna oss, för att fara till det arbete Herren anförtrott dem. Men de blifwa icke ensamma och öfwergifna. Den bästa af alla wänner skall med sina genomborrade händer ledsaga och wälsigna dem, och Fadern öfwer alla fäder skall med sin rika frid bewara dem och uppfostra dem, och dag efter dag göra dem skickliga till den höga uppgift, som är dem förelagd.

Därför, wänner, Fridens Gud fullkomne eder i allt hwad godt är! I eder själfwa ären I swaga. I weten det själfwa så wäl. Men Herrens nåd fullbordas i de swaga. Han bringar med sin Helige Ande oss uti ett rätt förhållande till sig; han bringar på rätt allt, hwad ännu brister uti wår karaktär; Han böjer wår wilja i harmoni med sin egen goda och fullkomliga wilja, så att wi börja älska denna hans wilja. Och då kunna wi ock göra hans wilja. Gud kan och skall taga oss till redskap, anwändbara redskap för fullbordandet af sina fridsaffikter.

Älskade wänner! Är det icke så, att wi så ofta, ofta welat arbeta för Gud, göra hans wilja, men åter och åter funnit, huru wi kommit till korta, icke kunnat hwad wi welat? Men hwad wi icke kunna, det kan Fridens Gud. F. B. Meyer sade en gång om sig: Jag plägade säga om morgonen: Min Gud, jag ämnar göra det och det i dag, och jag önskar, att du hjälper mig. Men då sade Hudson Taylor en gång åt mig: Om jag hade en trädgårdsmästare, som tidigt på morgonen skulle komma och säga: Herr Taylor, jag skall göra det och det i dag och önskar att ni skall hjälpa mig, så skulle jag säga: Ni misstar Er; det är jag som bestämmer här, icke Ni. — Så är det. Wi kunna icke göra Guds wilja, men Gud will fullkomna Eder, så att I gören hans wilja. Han skall, då han får wara Herren, upplysa oss om sin wilja, gifwa oss willighet och förmåga, Han kan begagna oss till hwad helst han will. Gån ut i denna kraft, och Gud skall genom Eder utföra sitt werk.

Men det förnämsta Guds werk är hwad Han gör i oss. Andens frukter äro, icke de ting, som Gud utför genom oss, utan det, som han werkar i oss: kärlek, glädje, frid, tålamod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet. Uti dessa frukter har Gud wälbehag. De äro återspeglingar af Kristi bild. Därför bedja wi i dag med aposteln: Fridens Gud — som gifwit Eder den store Herden, werke i Eder och oss hwad som är wälbehagligt inför honom, genom Jesus Kristus.

Wälbehagligt inför Gud, en söt wällukt blifwe edert lif, eder wandel och edert arbete för Herren. Han skall göra det, ty Honom tillhör äran i ewigheters ewighet. Amen.

M. T.

De till Afrika afresande missionärernas affkedshälsning.

(K. C.) Heikki Saari.

Sulo Aarni. (K. C.)

Till wåra understödjare och wänner!

(K. C.)

Den närwarande tiden är full af allwar. I blod och tårar kämpar mänskligheten under bördan af Guds domar. I fall man ytligt betraktar tingen, wore man färdig att tro, att fridens ewangelium ej nu hade någon uppgift i wärlden. Wi wåga likwäl tro att just nu, midt under de stora pröfningarna, Gud i dom och nåd trolofwar med sig nya bekännare.

Herrens folk har äfwen nu fullt upp med arbete. De hwitnande fälten wänta på arbetare. För Finlands missionerande församling

ser det ut som om Herren öppnat dörrarna till det dem anförtrodda åkerfältet.

Han stängde dem för en tid hwad Ambolandet beträffar. Han gjorde det kanske med tanke, att när wåra egna utwägar blifwit stängda, wi så mycket mera skulle söka råd och hjälp hos honom. Endast med hans hjälp kunna wi styrka wåra bröder och endast han har det bröd, som mättar hans hjord.

Lilla Rakel, Aatu och Alma Järwinen. (K. C.)

Mänskligt att se ha wi framför oss en farlig wäg, men Herren kan bewara för farorna. Wi äro i Hans hand och ej anförtrodda åt ett blindt öde. — När det såg ut som om dörrarna öppnats till missionsfältet i Afrika, föreföll det oss, som om Guds wilja warit den, att wi skulle resa. Wi wilja tro att wi äro ledda af Honom och inne på Hans wiljas wäg och wi företaga denna färd i hopp att äfwen den må lända till Hans ära. Oss tillkommer ej att bestämma måttet för Guds nåd, men wi tro Hans wilja wara det bästa för oss, wåra egna och missionen, wår wäg i Herrens ärenden må gå genom lycka eller olycka, genom lif eller död. Om det blir det senare, frågen ej då wänner, misströstande: hwarför lät Herren det ske? Minnens hellre Frälsarens ord: „Hwad jag gör, wet du icke nu, men framledes skall du få weta det."

Ett bedja wi af Eder: bedjen missionens Herre att Han behåller oss i sin fostran. Om Han måste lämna oss, blir wårt arbete ej ett wälsignelsens utsäde, utan twärtom. Men får Frälsaren wara wårt allt i alla, bär det frukt till ewinnerligt lif, till Hans ära.

Det mänskliga arbetet är inför Herren likt trä, hö och strå. Hwad i missionsarbetet är af oss själfwa, det brinner när det pröfwas i eld. Hwad Herren Jesus däremot får göra i och genom oss, det är likt guld, silfwer och ädla stenar och förblifwer ewigt. Stor och underbart nådig är wår Gud. Han utför sitt arbete i wärlden genom swaga redskap, och under sin nåds ok luttrar Han oss och söker göra af oss kärl till heder för detta och det kommande lifwet.

Wi önska alla Herrens Jesu wänner en wälsignad jul och ett nåderikt nytt år.

Edra på resa till Afrika warande missionärer.

Hinder för resan till Afrika.

Wi nödgas meddela, att det är osäkert, huruwida wåra resande af de engelska myndigheterna erhålla tillåtelse att resa till Afrika.

Israels hemlighet.

3.

Men aposteln framhåller vidare, att dessa några, som nu omvända sig, utgöra förstlingar (v. 16), underpanter på framtidens långt rikare skörd. Israels historia såsom nation afslutades icke med dess förskingring. Detta lilla folk har underbart bevarats genom tiderna. Det har varit ett förbannadt folk, som blifvit öfverallt till förbannelse och ådragit sig nationernas hat. Det har blifvit förföljdt och marteradt på det grymmaste, och dess lidanden hafva varit namnlösa, men det har icke tillintetgjorts, det har icke fått uppgå i andra folk. Ehuru ett förbannadt folk är det tillika ett välsignadt folk. Dess antal stiger f. n. till 12 miljoner, dubbelt mer än under Salomos tider, och det utöfvar i världen ett inflytande, som icke står i någon proportion till dess antal. Hvarför har det skett sålunda? Icke i följd af naturliga lagar för ett folks tillväxt och bevarande, utan trots dessa lagar. Israel lefver såsom en illustration af Guds rättfärdiga dom öfver olydnad och otro. Men Israel har därjämte en utomordentlig uppgift ännu i Guds världsplan. Och för att denna uppgift skall kunna fullbordas, skall engång — såsom nu de enskilde — hela Israel varda frälst (v. 25). När detta sker, veta vi icke, men att det sker, är orubbligt fastslaget i uppenbarelsen. Och tydligt skall det ske i närmaste samband med Kristi andra tillkommelse. Först skall hedningarnas tid fullbordas, den tid då världens alla folk kallas till delaktighet af evangelium och försoningen. När hedningarna i fulltalig skara hafva kommit in (Rom. 11: 25), d. v. s. då evangeliet om riket blifvit predikadt i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk och därigenom en hednakristen kyrka samlats af alla folk, släkten och tungomål *), då kommer änden. (Matt. 24: 14). Allt skall då blifva upprättadt igen, vederkvickelsens tid kommer från Herren, världens pånyttfödelse (Ap. g. 3: 20 f.; Matt. 19: 28), och detta skall begynna med Israel. När Kristus, såsom skrifvet är i Jes. 11: 12, blifvit hednafolkens banér, skola Israels fördrifna och Judas förskingrade hämtas tillhopa från alla jordens fyra hörn. Herren skall, såsom han sagt (Hes. 37: 12 f.), öppna deras grafvar och låta dem komma till Israels land.

---

*) Med hedningars fullhet eller fulltalighet menas ingalunda, att alla, eller ens det stora flertalet hedningar skola hafva omvändt sig. Detta är förbehållet, såsom vi skola se, den messianska tiden.

Och han skall låta sin ande komma in i dem, så de åter blifva lefvande, och han skall låta dem bo i sitt land. Det skall dock bli en tid i trångmål, sådan som ännu aldrig öfvergått detta folk. Och då i denna sin yttersta nöd, då tvåtredjedelar af dem, som äro i landet, skola utrotas och förgås, och den återstående tredjedelen måste gå genom eld, såsom man luttrar silfver och pröfvar guld, skola de åkalla Herrens namn och han skall bönhöra dem. Han skall säga: »Detta är mitt folk», och det skall svara: »Herren är min Gud» (Sak. .3: 8, 9). Då skola de se upp till honom, som de hafva genomborrat, en djup syndasorg har gripit hela folket, och en öppen brunn upplåtes för detta till att aftvå sin synd och orenhet (Sak. 12: 10—13: 1). Såsom det första af alla folk skall Israel då blifva som en samlad enhet ett Herrens folk.

4.

Denna Israels återupprättelse är för oss hednakristna och för hela Guds rikes fulländning af utomordentlig betydelse.

Frälsningen är af Israel. Där åstadkoms försoningen och därifrån utgick försoningens ord till världen. På samma sätt skall frälsningsverket fullbordas genom Israel eller i samband med Israels återupprättelse. Kristenheten, samlad af allehanda folk — äfven af judar — kan icke nå sin fulländning eller lösa sina stora uppgifter i världsmissionen, den sociala frågan m. m., utan *hela* Israels deltagande. Det otrogna Israel utgör det svåraste hindret. Ehuru judarnas antal är jämförelsevis obetydligt, t. ex. i Tyskland endast 1 % af befolkningen, utöfva de ett ofantligt inflytande på landets ekonomiska och kulturella lif. Uti storindustrins förvaltningsråd äro enligt Sombart 24 % judar. Och så har det varit under alla tider. Hela den kapitalistiska utvecklingen, kreditsystemet, bank- och börsinrättningar samt den s. k. fria konkurensen är skapad af den judiska anden. Redan på 1600—1700-talet var handeln med lyxartiklar hufvudsakligen i deras händer. Mammonismen i kristenheten har hufvudsakligast sina rötter i judendomen. Äfven militarismen, trots att judarna i allmänhet icke aktivt tagit del i krigsöfningar, skyller sin utveckling hufvudsakligast judarna, hvilka i egenskap af leverantörer och bankirer gjort stående arméer möjliga.

Den judiska anden, otrons antikristliga ande, har äfven i öfrigt tryckt sin prägel på vår kulturutveckling. Vi veta, att de flesta af socialdemokratins ledare — begynnande med Marx och Lasalle — varit judar. Affallet äger nog rum i kristenheten, men

det har sitt mäktigaste stöd i den af judar ledda och af judisk ande präglade pressen, hvilken med sin ateistiska och materialistiska världsåskådning förgiftar den allmänna opinionen äfven här i norden. Mot denna antikristliga makt är kristenheten i sin nuvarande sammansättning icke stark nog för att kunna förnya den andliga luftkrets, uti hvilket folken lefva. Därför, trots alla mäktiga lösensord, sådana som: »Sveriges folk — ett Herrens folk», skola våra folkkyrkor vara vanmäktiga att förnya ens vårt eget folk, ännu mindre eröfra världen.

Kvarlefvan samlas, enskilda (några) frälsas såväl af folken som af Israel. Det är kännetecknet för kristenhetens n. v. tillstånd. Vi kunna icke nå målet utan Israel.

Därför är Israels återupprättelse och frälsning föremål äfven för våra, de hednakristnas, djupaste förhoppningar. Om redan deras förkastelse hade med sig världens försoning, hvad skall då deras upptagande hafva med sig, om icke lif ifrån de döda? (v. 15). Då Israel uppstår ur sin graf, då skall detta medföra lif åt hela den döda världen. Då skall kyrkan få erfara en sådan väckelsetid, som aldrig förr. Såsom ett enhetligt folk, ens till sinnes, skall Israel med hela sitt hjärtas brinnande glöd lägga allt vid Messias fötter, sina egodelar, sin kraft och sin begåfning. Därigenom skall den gamla, ljumma kristenheten uppväckas till samma ädla täflingskamp för mänsklighetens vinnande för Kristus. Då förverkligas i allas hjärtan den glödande semiten Johannes' stora tanke: »Vi hafva lärt känna den kärlek, som Gud har till oss och kommit till tro på den. Därigenom är kärleken fullkomnad i oss» (1 Joh. 4: 16 f.). »Hela jorden är uppfylld af Herrens kunskap, likasom hafsdjupet är fylldt af vattnet (Jes. 11: 9). »Den högstes helige hafva undfått riket och tagit det i besittning för evig tid» (Dan. 7: 18). »Under Israels ledning (Hackenschmidt, Saat auf Hoffnung, 1887, s. 201) skola de kristna folken i frid förenade med hvarandra, befrämja Guds rikes förverkligande, och då skall kristendomen blifva den världsbehärskande och världsförklarande makt, hvar den utvecklar alla sina blommor och alla sina välsignelser, tills den sista kampen utbryter och världshistorien når sitt slutmål.»

Den äldre brodern har kommit till fadershuset för att glädja sig öfver den yngre broderns hemkomst. Nu är Faderns och den yngre broderns glädje fullkommen. Lammets bröllopshögtid är kommen.

Med detta höga mål för ögonen skola vi arbeta. Vi skola göra det till vår upppift att åt Herren samla af hedningar och äfven af judar en helig brudförsamling, som skulle befinnas vara väntande och vakande, beredd att gå brudgummen till mötes. Den närmaste framtiden är icke ljus, men vi få arbeta i hoppet, vår uppgift är tydlig, Guds frälsningsplan uppenbarad. Och då skola vi icke nedslås däraf, att under denna tidsålder, under hedningarnas tid, jorden ännu icke blir omgestaltad till ett Kristi rike, där rättfärdighet och frid regera. Vårt arbete i nutiden är välsignadt, och vi arbeta därigenom äfven för en välsignad framtid.

Matti Tarkkanen.

Från världsmissionsfälten.

Judemissionen för närvarande.

(K. C.)

De engelska missionssällskapen ha under pågående krig mest inriktat sitt arbete på att bispringa judiska flyktingar. För detta ändamål ha de inrättat s. k. »tehus» och arbetslokaler, där judarna erhålla det nödvändigaste för kropp och själ. Det norska »Missionsblad för Israel» n:o 9 berättar om sådana i Homel, Minsk och Odessa.

Tehuset i sistnämnda stad beskrifves sålunda: »För närvarande samlas här dagligen omkring 500 judiska flyktingar. I det varma rummet tillgodogöra sig flyktingarna te och godt bröd, och då de gå, kunna de icke nog tacka för hvad de fått. De flesta äro från Polen och Lithauen. Alla ha de mistat hela sin egendom, antingen det var mycket eller litet. Men det är icke nog med, att de förlorat sin egendom. Ännu mer sörja de öfver släktingar, som kommit bort under flykten *). En moder har förlorat 4 barn, då de om natten flydde från sin by genom en mörk skog. Blott det femte fick hon behålla genom att det höll sig fast vid hennes kläder. Moderns sorg är obeskriflig.

Dagligen besöker oss en blind kvinna, ledd af sin 12-årige son. En dag kom ett fientligt aeroplan öfver den by, i hvilken hon bodde. Den stackars kvinnan försökte fly, men en bomb nedföll just framför henne och slungade henne omkull, så att hon förlorade synen genom blodstockning i hufvudet. Läkarena ha intet förmått göra därtill. Hon är ensam och hjälplös. Och detta slags elände se vi alla dagar. Det är så många som behöfva tröst och hjälp.»

»När vår hushållerska, fru P., har fått allt färdigt i köket, och

---

* Jfr.: »För Sions skull» sid. 13.

kött- och sockerportionerna fördelats, öppnas dörren kl. 9, och gästerna inträda i förrummet. Hvar och en af dem får en fribiljett, och de införas alla i nummerföljd i en bok med uppgift om hvarifrån de komma, om de ha några hjälpmedel eller arbete, samt deras nuvarande adress. När vi spörja om detta, öppna de sitt hjärta för oss och förtälja sin sorgliga historia, och vi bjuda till att trösta dem och visa dem till Israels Frälsare, Herren Jesus, som allena kan hjälpa och trösta.

När dessa enskildheter antecknats, gå de in i terummet, där de få 2 glas te (eller mera), fyra socker bitar och ett bröd. Två, som själfva äro flyktingar, hjälpa till med serveringen tillsammans med några unga assistenter, som komma i tur och ordning. Medan de dricka te'et samtala vi med dem. På detta sätt pågår det till kl. 12. Då ha vi paus, medan rummen städas och vädras.

Kl. 4 öppnas åter dörrarna, och vi fortsätta på samma sätt till kl. $^1/_2$ 9. Sedan alla gått, städas och skuras lokalen åter och beloppet för bröd, socker o. s. v. införes. Därefter gå vi hem.»

I Norge.

har man vid sidan af den gamla Israelsmissionen grundat en ny, »Palestinaföreningen», hvars mål är att så snart tiden det tillstädjer »grunda en menighet af troende judar på palestinensisk grund». Tillsvidare håller föreningen på att upprätta ett hem för judebarn samt insamla medel för att sedan genast kunna påbörja sitt egentliga arbete. Den ledes af en ung missionär Arne Jonsen samt en ung teolog Johannes Gulbranson.

I det hela taget ha de för judarna så hårda tiderna bragt växt i Sionismen, hvilken vunnit anhängare i tusental, äfven bland de bildade och rika judarna, som tidigare för det mesta hållit sig tillbaka. Tidens tecken gå allt mer i uppfyllelse! —

A. S—n.

Tre fältherrars dagorder.

(K. C.)

Tre engelska fältherrar, lord *Roberts*, lord *Grenfell* och lord *Methuen* hafva gifvit sina officerare en dagorder, som torde väcka särskildt de bildades uppmärksamhet.

Dessa män, hvilka själfva hafva tjänat sitt land och gjort sin regering många tjänster i flere länder och bland olika folkslag, påminna sina underlydande om huru nödvändigt det är att bland ett hedniskt folk iakttaga ett vördnadsfullt uppförande gentemot kristendomen, dess gudstjänst och dess söndagsfirande.

De förutsätta, att en engelsk officer i sitt hjärta högaktar sina förfäders religion och att det därför är för honom af vikt att

hedningarna af hans uppförande få en riktig uppfattning af kristendomen. I detta sammanhang påminna de sina officerare om missionsarbetet, som förkunnar hedningarna Kristi kärlek, Hans, hvilken de bekänna sig tjäna.

»Somliga äro motståndare till missionsarbetet utan att känna dess verkliga värde. Vi uppmana Eder att begagna hvarje tillfälle för att personligen inhämta kännedom om det arbete som utföres af missionärer. Det är ett sådant arbete för hednafolkens upphöjande som tjänstemännen ej förmå utföra. Det lönar mödan att lägga sig in i en sak sådan som denna, och vi äro öfvertygade om, att i fall Ni göra det, Ni aldrig därefter skola förringa eller döma missionärerna.»

Efter att hafva hänvisat till missionens segrar säga dessa ärans män, att många af de ädlaste naturer de i sitt lif påträffat hafva varit missionärer. Därför önska de att officerarena måtte stifta bekantskap med dylika män och deras arbete, hvilket såsom ett tungt odlingsarbete tager människors både andliga och lekamliga krafter i anspråk.

Till missionssyskonen.

Dyra missionssyskon!

Emedan den härliga sommaren flytt sin kos och wi med förnyade krafter, genom Guds oändliga nåd fått börja wårt samarbete för de olika grenarna i Jesu wingård, så wilja wi säkert, hwar för sig, wara ense om ett mål: arbeta mera helt än någonsin för missionen! Wi behöfwa ju ej widare än påminna oss om de sista nyheterna från wåra missionsfält i Kina och Afrika, för att af hela wårt hjärta ropa: Herre, om du kan så anwänd äfwen mig på ett hörn i Din wingård! — Må wåra millioner bedjande hednabröder och -systrar förmå oss till större flit och uppoffring för Jesu sista bud: hednafolkens ewangelisering. —

En liten, oansenlig gren i detta arbete är syföreningsarbetet. Arbeta för dem! Bed Gud om kärlek, tid och krafter samt medel därtill, om Du tycker det swårt och kanhända omöjligt i din situation. Låtom oss minnas: „flitigt bedt, är till hälften arbetadt.” Herren känner din ställning, ditt hjärtas innersta längtan och kraf. —

Kanske någon moder med många små ej är i tillfälle att deltaga i syföreningen utom hemmet. Tillåt mig, kära wän, erinra om en dylik moder, som drifwen af Jesu kärlek bildade en syförening i hemmets tysta wrå med sina barn. Snart blef detta kunnigt för en granne, så för flere, och Herren wälsignade detta arbete så, att barnen, grannarna och hela nej-

den blefwo wälsignade, ja, äfwen hednawärlden, och andra fingo genom detta exempel nitälskan för samma sak. Gör så äfwen du! — — Men det finnes så många bland oss, som stå såfänga på torget, eller ock arbeta blott för sin egen lilla wärld! O, dyra wänner! Tiden är så kort! Wi somna så lätt med de fåwitska jungfrurna! Må Jesu eld få brinna klar i wåra hjärtan och hem, och nå ända till de i mörker famlande, olyckliga, hungrande och törstande hednafolken. „Wi höra ren ljudet af Hans wagnshjul" säger Rutherford. Och Jesus säger själf: „Se, Jag kommer snart! Hwad swara wi?"

Eder i Herren förbundne

Hildur Järwinen.

Kärlek som wärmer.

Wi ha fått emottaga ett bref från en trettonårig flicka. Wärmd af Jesu kärlek har hon under en längre tid sparat sina små skärfwar för att därefter genom församlingens pastor insända dem till Missionssällskapet, att äfwen hon må få wara med om att sprida det goda budskapet om Jesus Kristus till hedningarna. Wi införa det här missionswännerna till uppmuntran.

„Jag är sjuk. Jag kan hwarken gå i söndagskolan eller i kyrkan. Men jag älskar Jesus, emedan han älskat mig först och lidit och dött för mig. Därigenom har han frälsat mig från den ewiga döden.

Jag sänder här mina små besparingar, dem jag länge samlat. Jag ber att Pastorn må sända penningarna till missionen, att det goda budskapet om Jesus äfwen genom mig må spridas bland hedningarna. Det är min önskan.

Skrifwet i sängen med darrande hand af en trettonårig flicka."

Tillkännagifwande.

Den sedwanliga höstbazaren äger rum i Missionshuset, Obserwatoriig. 16—18, d. 6—7 december. Wi uppmana wåra wänner att hålla detta tillfälle wäl i minnet.

Utkommen litteratur.

För Sions skull.

Judefrågan i bibelns ljus.

Finska Missionssällskapets förlag.

Det är längesedan jag läst en publikation på missionslitteraturens område, som i den grad väckt mitt intresse som ofvannämnda bok, skrifven af pastor Schalin. Med hela sin själ hängifven judemissionen har författaren med brinnande intresse omfattat sin uppgift. Där möter oss därför på dessa blad en brinnande kärlek till Israel, Guds mest älskade och välsignade folk, som lidit mycket, hoppats och stridit, och som, ehuru det bär bördan af den allsmäktiges dom, är det mest underbara och intressanta folk på jorden.

Om författaren hade lyckats lika bra hvad uppställningen som hvad skildringen af enskildheterna beträffar hade hans bok varit utan jämförelse. Ifrån det Israelitiska folkets tillstånd, som utgör en följd af Guds dom, samt de kristnas splittring, deras förföljelse af Israel, deras maklighet och judemissionen just nu, hade han kunnat höja sig till Guds planer med afseende å detta folks framtida uppgift, som ännu är detsamma sparad. Då hade Guds planer med afseende å detsamma bildat höjdpunkten och intrycket vuxit ju längre man kommit i boken.

Har författaren för öfrigt velat gifva ett ökadt intryck af judendomen genom att här och där inflika hebreiska — ja tillochmed grekiska ord? Kan han månne därmed hos ett barn af folket framkalla något slags stor och hemlighetsfull känsla? En from, gammal gumma fröjdade sig ju en gång storligen när hon i Luthers kyrkopostilla stafvade ihop »hazelihana»: Det föreföll henne rentaf som himmelsk musik. Men ett folkets barn torde knappast komma i extas när författaren skrifver: »hammiskirim et Jahve» och frågar: »tillhör du dem»? Det är ju ej alls sagdt, att han eller hon observerar, att de föregående orden utgöra en uttydning af satsen på det främmande språket.

Men frånsedt de anmärkningar, man kunde vilja göra, är boken skrifven med en omedelbarhet och entusiasm, som rycker läsaren med sig. Illustrationerna, hvaraf det finnes rikligt i boken, äro valda med god urskiljning och äro belysande samt vackra. De illustrationerna åtföljande förklaringarna äro ofta särdeles träffande. Bokens utstyrsel är på allt sätt tilltalande.

Vi önska att denna bok finge så stor spridning som möjligt. Det finnes väl knappast någon missionsvän, som ej ville stifta dess bekantskap. Den erbjuder honom

utan tvifvel mycket både nytt och fängslande. Särskildt rekommendera vi den för missionsstudiekretsar. Jag tror vi ej ha någon bok, som vore mera lämplig och intresseväckande utan att vara för vidlyftig, för en missionsstudiekrets, än just denna.

K. A. P.

Barnens Missionstidnings Julnummer,

som utdelas åt alla prenumeranter af Barnens Missionstidning, borde blifva spridd i mycket vidare kretsar. Den utkommer i medlet af november 16-sidig med omslag i 2 färger, vignetten tecknad af fru Ester Hjelt-Kajanus, och innehåller många uppsatser och berättelser af kända författare. Priset utgör 25 penni för 1 ex., men om minst 10 beställes på engång, är priset 20 p:ni för ex., och om minst 50 ex. beställes, är priset andast 18 p:ni ex.

Samlen snart så många prenumeranter I kunnen.

Finska Missionssällskapet.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidning för Finland för år 1917 anmäles härmed till prenumeration.

I 58 års tid har denna tidning för den finska kristenheten inskärpt Kristi missionsbud och framburit wittnesbörd om Guds rikes strider och segrar ibland de icke kristna folken. På samma gång som den följt med missionsarbetet i hela wärlden, har den isynnerhet welat wara en föreningslänk mellan missionärerna på wåra egna missionsfält och den missionerande församlingen i hemlandet.

Men kärlek och kraft till missionsarbete erhålles endast uti ett nära lifsförhållande till Kristus (Joh. 15: 5), och därför har Missionstidningen alltid sökt genom andliga betraktelser och uppbyggelseartiklar wisa wårt folk wägen till de ewiga källor, därifrån all nåd strömmar till fattiga och törstande. Häråt skall allt framgent egnas synnerlig omsorg.

Redaktionen handhafwes af pastor K. A. Paasio såsom answarig utgifware med biträde af missionssällskapets öfriga arbetare samt pastor B. Serenius. Baron K. A. Wrede kommer att regelbundet åtminstone hwarannan månad skrifwa en uppbyggelseartikel.

Prenumerationspriset hafwa wi beslutat bibehålla oförändradt, eller 2 mk. för hela årgången. Men emedan

kostnaderna för såväl tryck som papper oerhördt stigit, äro wi twungna att inskränka sido-antalet till 16 för hwarje nummer.

På samma gång uppmana wi wåra läsare på det enträgnaste att tillika för sina barn prenumerera på Barnens Missionstidning, redigerad af fru Zelma Lindh. När båda prenumereras på samma gång, erhållas de för 2 mk. 75 p. Eljes utgör prenumerationspriset för Barnens Missionstidning ensamt 1 mark.

I Ryssland kostar Missionstidning för Finland 1 rubel, Barnens Missionstidning 50 kop., och båda tillsammans 1 rbl. 40 kop.

I Amerika är priset för Missionstidning 50 cent, för Barnens Missionstidning 30 cent, och prenumererade tillsammans 70 cent.

Rabatt gifwes åt prenumerationssamlare när hwarje exemplar expedieras hwart för sig 15 %, när alla få sändas uti ett korsband 20 %, och då för minst 50 mark prenumereras 25 %.

Till slut wåga wi wördsamt anhålla om att alla wåra läsare och missiosnwänner wille samla oss flera prenumeranter. Under många år hafwa wåra swenska tidningar medfört en betydande förlust, som med ringa ansträngning från wåra wänners sida kunde undwikas. Dessutom böra wi ihågkomma, att kärleken till missionsarbetet beror till stor del af den kännedom den kristna allmänheten har därom. Och bäst lära wi känna missionen, om wi uppmärksamt läsa wåra missionstidningar.

Finska Missionssällskapet.

Redovisning

öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Augusti månad 1916:

Kinesiska Barnhemsfonden:

Af sönd. skolbarn å Ingå prästgård g. kkh. **Kjäldström 4 mk.** — Fr. Hankasalmi 13: 25, fr. Lappträsk, Svenskby 9: 40, g. past. **Lindbohm 22: 65.** — **Summa: 26: 65.**

Fonden för Läkaremissionen:

Fr. finskspråkiga orter **52: 95.**

Ambomissionens skol- och litteraturfond:

Fr. finskspråkiga orter **32 mk.**

Fonden för Judemissionen:

C. J. F—g, Åbo, **5 mk.** — V. K:s spb. **11: 29.** — Fr. finskspråkiga orter **172: 20.** — **Summa: 188: 49.**

Fonden för ett missionshem på landet:

Fr. Kuopio tills ett blifvande hem för missionärsbarn: **84: 05.**

Inre missionens predikantfond:

Kollekter g. pred. **Nordin 181: 60.**

Fonden för ordnande af evangelisationsarbetet å fabriksplatser och i andra tätt bebodda folkcentra:

Enskilda gåfvor **1,063 mk.**

September månad 1916:

»**N. M. K. Y.**» och »**N. K. Y.**» till en missionärs underhåll i Kina **1,250 mk.** — Onämnd **5 mk.** — Onämnd **3 mk.** — Fr. Pargas: koll. i kyrkan 3: 86, vid sv. gudstj. 23: 85, 8: 20, 2 spb. 28: 65, koll. och gåfvor fr. andra orter 1,455: 25, g. miss. **Rautanen 1,519: 81.** — Onämnd, Sjundeå 5 mk., vid bib. förkl. i Förby 8: 25, g. kk:h. **Bonsdorff 13: 25.** — Vaktm. **V. Mattsson,** H:fors, till. miss. Alhos underhåll **40 mk.** — Fröken Ida Östermans testamente med afdrag af kostnader **1,037:50.** — Viborg **M. F. 343:25.** — Fru **E. Aspelin,** H:fors **100 mk.** — **Jussi Hoiva,** d:o **150 mk.** — Fr. Vörå: Jak. Vesterlund 10 mk., 3 spb. 7: 15, g. past. **Bengs 17: 15.** — Finby M. F. **100 mk.** Onämnd, tionde af en gammal skuld **200 mk.** — Fr. Kumlinge: hälften af koll. vid festen 12/9 20: 05, vid läsförh. 1: 10, g. kk:h. **Manner 21: 15.** — Koll. i Kärppä by i Pernå g. past. **Stenfors 6 mk.** — Koll. vid Lempi Haapas begr. i Bromarf, g. kk:h. **Nauklér 17 mk.** — Fr. Torneå g. past. **Airas 95 mk.** — Bagaren O. Sundell, Jeppo **15 mk.** — Koll. vid bib. förkl. i Pojo g. past. **Paunu 21: 20.** — Härkmeri by syfören. i Lappfjärd g. kk:h. **Laurén 150 mk.** — Onämnd, Lumparland, **10 mk.** — **Åbo M. F. 956: 11.** — Esbo syf. g. prost. **Fontell 570 mk.** — **A. Punakivi,** Helsingfors, **30 mk.** — **Sofia Nieminen,** Helsingfors **10 mk.** — Fr. Gustafs: m. a. g. kk:h. **Hohenthal 26 mk.** — Onämnd **50 mk.** — Onämnd, tionde **300 mk.** — Koll. fr. miss. kyrkan **44: 08.** — **C. R. o. Augusta Jankes** testamentsmedel **4,800 mk.** — Fr. finskspråkiga orter: **21,358: 40.** — **Summa: 33,355: 90.**

Fonden för Judemissionen:

Fr. Snappertuna 2 spb. g. miss. **Collan 11: 75.** — Viborg M. F. 1 spb. **2: 04.** — Enl. aflidna fröken Ida Lohmans förordnande **50 mk.** — Under Tammerfors poststämpel **50 mk.** — Koll. i miss. kyrkan under sept. månad **69: 88.** — **Summa: 183: 67.**

Kinesiska Skolfonden:

Behålln. af samkväm i Finska flickskolan i Helsingfors **71: 40.** — Fröken **Olga Lemberg,** Åbo **50 mk.** Fr. Diakonissanstalten i Helsingfors **32 mk.** — Koll. i Miss. kyrkan under september månad **106: 28.** — Fr. finskspråkiga orter **541: 10.** **Summa: 800: 78.**

Kinesiska Barnhemsfonden:

Fr. Torneå **115 mk.** —

Läkaremissionen:

Fr. Hirvensalmi **10 mk.** —

Donationer mot lifränta:

Fröken **Benedikta Stenius,** Kuopio, **3,000 mk.** —

Donationer med rätt att använda räntor:

Makarna Stenhagens gåfvomedel **4,718: 64.**

Till missionskyrkans underhåll:

Sv. Miss. Förb. musikgrupp **7: 60.** — Koll. i miss.kyrkan **55: 52.** — **Summa: 63: 12.**

Gåfvor in natura:

Fr. Kuhmois kläder. — Fr. Asikkala, för missionskolan, af skriftskolebarn 100 ltr. lingon. Tornio syf. 8 kapp. d:o. —

Fonden för evangeliseringsarbetets ordnande å fabriksplatser och i andra tättbebodda folkcentra:

Enskilda gåfvor **72: 25.**

Oktober månad:

Influtit vid miss. fest. i Öfvermark: koll. 38: 60, gen. servering 45 mk., g. **Erika Nordman 83: 60.** — Fr. Lumparland: influtit gen. barnens auktion 59: 70, koll. vid föredrag 27/8 61: 38, afdr. t. porto —:50, g. **Erika Lindström 120: 50.** Fr. Sund: koll. i Finby 2: 80, i Mångstekta 13: 05, hälften af koll. 13/7 26: 75, g kk:h. **Henriksson 42: 60.** — För skänkt litteratur försåld g. miss. **Collan 21: 25.** D:o g. miss. **Hänninen 22: 50.** — Onämnd, Kristinestad **20 mk.** — Koll. i Helsinge g. lekt. **Alander 50 mk.** — Helsingfors s. f. förs. M. F. **3,705: 76.** — Behålln. af serv. vid samkväm i Miss. huset 1/10 **30 mk.** — Professorskan **Leinberg,** Helsingfors **100 mk.** — **Karl Höglund,** Tenala **15 mk.** — Fr. Nurmijärvi: ur barnen Collans spb. **14: 04.** Tulluppsyningsmannen **J. F. Lindroos** fr. Brahestad testamente 8,000 mk., räntor 25: 55, **s:ma 8,025: 55.** — Skaftung syfören. i Sideby g. kk:hskan **Stenfors 60 mk.** — Koll. i Bergö g. past. **Schalin 25 mk.** —

Forts.

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.